Kärp peatub silmapilguks: ta tahab hoogu võtta viimseks hüppeks. Orav ei mõtlegi aga allaandmise peale. Järsku hüppab ta kõige kõrgemast puu ladvast otse õhku, ajab neli käppa ja oma suure karvase saba laiali ja niiviisi ka oma keha kerguse tõttu õhus püsides, liugleb aegamööda alla maa peale. Siin kohendab ta ennast silmapilguks ja kaob siis hüpates ruttu sügavasse metsa. Seal tunneb ta iga puud; ruttu otsib ta enesele kõige tihedama nendest välja, mille oksade tihnikusse ta enese ära peidab. Nüüd võib orav rahulikult pisut hinge tõmmata. Kärbile tuli niisugune õhusõit täiesti ootamata. Urisedes ja lõõtsutades kükitab ta puu otsas. Magus suutäis on ära pühitud. Oravale järele hüpata ta ei julge, sest tal ei ole nii suurt kahatat saba, mis teda õhus hoiaks, ja pealegi on ta oravast palju raskem. Puutüve mööda allatulek võtab aga palju aega ja orav on seni ammu kadunud.

Kõige hirmsam orava vaenlane on kare külm sügis, mis enesega oravale nii palju muresid kaasa toob, et ta päris halliks läheb. Orav kannab nimelt talvel halli kasukat: valge lumega ei paista ta siis oma vaenlastele nii silma. Ka paljud teised loomad muudavad talveks oma värvi.

Halva ilma tulekut tunneb orav juba mitu tundi ette ära, poeb aegsasti oma pessa ja topib kõvasti ukseaugud kinni. Siin lamab ta kerra kokkutõmmatuna mõnikord mitu päeva järjestikku. Ainult nälg sunnib teda külma ehk vihma kätte minema. Ta ruttab siis ruttu oma tagavarakambrite juure, kuhu ta omale ühte-teist toidupoolist talveks ära on peitnud, sööb ruttu kõhu täis ja ronib jälle pessa tagasi. Varajane külm sügis on oravatele väga hädaohtlik,